

Αισώπου μύθοι (κλοπή)

Μια φορά πιάσανε έναν κλέφτη και τον καταδικάσανε σε θάνατο με απαγχονισμό, γιατί καθώς έκλεβε προσπάθησε κάποιος να τον εμποδίσει και εκείνος τον σκότωσε, οπότε καταδικάστηκε και για φόνο. Εκεί που ήταν έτοιμος να ανεβεί στην κρεμάλα, μπροστά στα βλέμματα του κόσμου που παρακολουθούσε, ήρθε η μάνα του και έκλαιγε φωνάζοντας: «καημένο μου παιδί, τί σου έμελλε να πάθεις». Τότε ο μελλοθάνατος είπε στη μάνα του: «πλησίασε μάνα, να σου πω στο αυτί κάτι προτού ξεψυχήσω». Η μάνα πλησίασε και ο μελλοθάνατος κλέφτης της απέκοψε με μια δαγκανιά το αυτί. Ο κόσμος που παρακολουθούσε τη σκηνή έμεινε κατάπληκτος, και ρώτησε, γιατί το έκανε αυτό. Τότε ο κλέφτης είπε: ακούστε ολόκληρη την ιστορία μου. Όταν πήγα στο σχολείο, στην πρώτη τάξη, έκλεψα μια πινακίδα που έγραφαν. Και, τότε, η μάνα μου δεν με μάλωσε, μου είπε και «μπράβο, μόνο πρόσεξε να μην το μάθει κανείς». Στη δεύτερα τάξη έκλεψα ένα ρούχο. Πάλι η μάνα μου δεν με μάλωσε, μου είπε «μπράβο, πρόσεξε να μην το μάθει κανείς». Σε κάθε τάξη που πήγαινα στο σχολείο, έκλεβα όλο και μεγαλύτερα πράγματα και αυτή, η μάνα μου που βλέπετε, χαιρόταν. Όταν τελείωσα το σχολείο, το είχα πια καμάρι μου να κλέβω και να μη με πιάνουνε, και έφτασα να ζω μονάχα με την κλεψιά. Έτσι έφτασα να κάνω και φόνο, που γι' αυτό με πιάσατε και θα με κρεμάσετε. Γι' αυτό της αξίζει που της έκοψα με τα δόντια μου το αυτί, για να θυμίζει πόσο κακό μου έκανε όταν πρωτοέκλεψα μια παλιοπινακίδα και αντί να με μαλώσει, μου είπε και «μπράβο». Όπως της έκοψα τώρα το αυτί, έτσι και αυτή έπρεπε να έκοβε το κακό στη ρίζα του, όσο ήταν καιρός.

Πηγή: Ειδική έκδοση για την Εφ. ΤΑ ΝΕΑ, Διαχρονικές εκδόσεις, Αθήνα 2001.